Було б з'єднати долі нам,
Так, як на те заповідалось,
Я б жив не з горем пополам,
І серце б з розпачу не рвалось.

Хай знають всі мій кожен гріх,
Хай бачать вад моїх пучину,—
Проте ніхто не зна, що їх —
В твоїй несталості причина.

Душею чистий був і я,
Шал крові легко міг долати.
Та клятва зламана твоя,
І слово іншому дала ти.

Я, може, зруйнувати б міг
Його сподіване блаженство,
Та в нім тебе одну беріг,
Тамуючи своє шаленство.

Ти спокій відібрала мій,
Йому віддавши сяйво вроди...
Що я знайшов в тобі одній,
У багатьох вже не знаходив...

Прощай, зрадлива. Досить лжі!
Надій і споминів рву пута.
О гордосте, допоможи
Мені невірницю забути.

Я в полум'ї жаги горів,
Палив себе у віці раннім
І, страх статечних матерів,
Бездумно бавився коханням.

А стала б ти моя,— лице,
В нестримності змарніле нині,
Стидом не криючись, оце
Цвіло б у спокої родиннім.

Чужий лукавству і брехні,
Я жив, я дихав лиш тобою,
Про ідилічні марив дні,
Як поєднаємось обоє.

Тепер шукаю інших втіх:
Я йду в бездумний тлум і галас,
Щоб біль душі на мить утих,
Щоб серце з розпачу не рвалось.

Але ні там, ні тут, ніде
Не віднайти мені спокою,
Бо думка з голови не йде:
Ми розійшлись навік з тобою.

1807